

WYCHOWYWANIE NASTĘPNEGO POKOLENIA W ŻYCIU KOŚCIOŁA

Poselstwo drugie

Być przykładem troszczenia się o dzieci i młodzież

Wersety biblijne: 1 Tes 1,5-8; 2,1-20; 2 Tes 3,7.9; 1 P 5,2-3.

I. Aby nowi wierzący mogli prowadzić święte życie ze względu na życie kościoła, potrzebny jest aspekt troszczenia się – 1 Tes 2,7-12; Ef 5,29, przyp. 1:

- A. Paweł przyrównuje apostołów zarówno do troskliwej matki, jak i do napominającego ojca; traktowali oni wierzących, jak dzieci oddane pod ich troskliwą opiekę; tak jak rodzice troszczą się o swoje dzieci, pielęgnując ich wzrost, tak też apostołowie dbali o nowych wierzących – 1 Tes 2,6b-7.11.
- B. Pierwszy List do Tesaloniczan to słowo do początkujących, do nowych wierzących; ci, którzy pracują z młodzieżą lub z nowymi wierzącymi mogą otrzymać z tej księgi zarówno wskazówki, jak również pewien schemat do naśladowania – 1,3, przyp. 2.

II. Paweł troszczył się o młodych wierzących głównie przedstawiając im przykład życia, wzór właściwego postępowania; wzorem tym w istocie był sam Paweł – w. 5; 2,10; 2 Tes 3,7-9:

- A. Apostołowie nie tylko głosili ewangelię, ale także żyli zgodnie z nią; ich usługiwanie ewangelią odbywało się nie tylko za pośrednictwem słowa, ale także za pomocą życia, które objawiało moc Boga, życie w Duchu Świętym oraz w pewności wiary – 1 Tes 1,5.
- B. Apostoł Paweł nieustannie podkreślał to, w jaki sposób apostołowie przyszli do wierzących; to pokazuje, że ich sposób życia odgrywał ogromną rolę w przekazywaniu ewangelii nowonawróconym – w. 5, 9; 2,1:
 - 1. Apostołowie zmagali się z przeciwnościami i wypowiadali ewangelię do Tesaloniczan z odwagą w Bogu – w. 2.
 - 2. Apostołowie byli wolni od oszustwa, nieczystej pobudki i podstępów – w. 3.
 - 3. Apostołowie zostali wpierw poddani sprawdzianowi przez Boga i przez niego zaaprobowani, potem powierzył im On ewangelię; dlatego ich przemawianie, głoszenie Ewangelii, nie pochodziło od nich samych i nie służyło przypodobaniu się ludziom, ale pochodziło od Boga i usłużyło Jego upodobaniu – w. 4; Ps 139,23-24.
 - 4. Apostołowie nigdy nie posługiwali się pochlebstwem w mowie, ani też nie kierowali się chciwością – 1 Tes 2,5.
 - 5. Apostołowie nie szukali ludzkiej chwały – 1 Tes 2,6a:
 - a. Szukanie ludzkiej chwały stanowi prawdziwą pokusę dla każdego pracownika chrześcijańskiego; kwestia ta pochłonęła i zepsuła wielu – por. 1 Sm 15,12.
 - b. Lucyfer stał się Bożym przeciwnikiem, Szatanem, ponieważ szukał chwały; każdy, kto szuka ludzkiej chwały jest naśladowcą Szatana – Ez 28,13-17; Iz 14,12-15; Mt 4,8-10.
 - c. To, w jakim stopniu Pan nas użyje i jak długo będzie trwała nasza użyteczność, zależy od tego, czy będziemy szukali ludzkiej chwały – por. J 7,17-18; 5,39-44; 12,43; 2 Kor 4,5.
 - 6. Apostołowie nie zachowywali się wyniośle z powodu tego, że byli apostołami Chrystusa – 1 Tes 2,7a.
 - 7. Apostołowie pielęgnowali wierzących i tęsknili za nimi, jak troskliwa matka, która pielęgnuje i tęskni za własnymi dziećmi – w. 7-8. por. w. 17; Gał 4,19; Iz 49,14-15; 66,12-13.
 - 8. Apostołowie przekazali Tesaloniczanom nie tylko ewangelię Bożą; przekazali im również własne dusze – 1 Tes 2,8; 2 Kor 12,15.

9. Apostołowie uważali siebie za ojców napominając wierzących by postępowali w sposób godny Boga, w sposób, który umożliwi im wejście do królestwa Bożego i doprowadzi ich do Bożej chwały – 1 Tes 2,11-12.

III. Troszczenie się, pasienie ludzi, pielęgnowanie i karmienie ich, to przekazanie im właściwego wzoru do naśladowania; Paweł karmił swoje duchowe dzieci swym życiem Chrystusa – w. 1-12; por. 2 Kor 1,23–2,14; 1 Kor 9,22; Dz 20,28:

- A. Rodzice są wzorem do naśladowania, przykładem dla swoich dzieci; jacy są rodzice, takie będą również dzieci; naśladowanie wiąże się ze wzrostem; dzieci rosną przez naśladowanie swoich rodziców – por. 2 Tes 3,9; Hbr 13,7.
- B. Przekazywanie wielu nauk nowym wierzącym i młodemu pokoleniu nie jest właściwym sposobem opiekowania się nimi; właściwa troska polega na byciu wzorem; dając im przykład nawadniamy ich, zaopatrujemy, karmimy i pielęgnujemy – 2 Kor 3,6; 1 Kor 8,1b; 1 Tes 2,8.
- C. Źródłem nauczania apostołów był Bóg, nie oni sami; za każdym razem, gdy głosimy ewangelię lub nauczamy, musimy wywierać na innych wrażenie tym, że to, co mówimy nie jest słowem ludzkim, ale prawdziwie słowem Bożym – w. 13; Hbr 4,12.
- D. Kościół w Tesalonice naśladował kościoły w Judei – 1 Tes 2,14:
 - 1. Wiadomości o kościołach w Judei dotarły do wierzących w Tesalonice; musieli oni słyszeć o kościołach i świętych i wiadomości te pobudzały wzrost wierzących Tesaloniczan – w. 14.
 - 2. Nic nie jest w stanie tak zachęcić kościoła lub świętego, jak prawdziwa historia dotycząca innych świętych lub kościołów – por. Dz 27,21, przyp. 1; Rz 16,13.
- E. Częścią troski Pawła o świętych było również słowo zaszczepienia; w troskę włączone jest nawet zaszczepienie; Paweł zaszczepiał wierzących przeciwko możliwemu pojawieniu się Żydów – 1 Tes 2,15.
- F. Paweł porównywał rozłąkę ze świętymi do bolesnej straty kogoś bliskiego, straty, z powodu której on i jego towarzysze cierpieli, a która wynikała z oddzielenia od wierzących i która spowodowała tęsknotę za nimi; słowo to pokazuje, że apostołowie traktowali nowonawróconych, jako osoby cenne i drogie im – w. 15-17.

IV. Ci, którzy współpracują z Panem troszcząc się o wierzących, by postępowali w sposób godny Boga, otrzymają nagrodę; nagrodą tą będą wierzący, o których się troszczyliśmy; staną się oni naszą koroną, chwałą i radością – 1 Tes 2,19-20; 1 P 5,3-4:

- A. Ponieważ apostołowie okazali tak wielką troskę o nowych wierzących, ostatecznie otrzymają oni nagrodę od Pana – 1 Tes 2,19-20; 1 P 5,4.
- B. Pierwszy List do Tesaloniczan 2,20 pokazuje, że ponieważ apostołowie byli dla wierzących matką troskliwie opiekującą się nimi i napominającym ojcem, wierzący ci, będąc ich dziećmi, stali się ich chwałą i radością; poza nimi apostołowie nie mieli żadnej innej nadziei, chwały czy powodu do chluby – w. 19-20.